

„ÉN MÁR HÚSZÉVES TÖBBÉ NEM LESZEK.”

KOCSIS LAJOS
VERSEI

Én már husz éven többé nem létezek,
Lányok fejére mérték nem fevrek,
Nem nyitogatom senki kapuját,
Nem kefélgetem senki kishugát.

Nem várom senki alkonyát,
Nem kötök senki sorsát,
Lagzóba nem vagyok egyedül,
Mily szép, mily tiszta hegyül.

KOCSIS LAJOS

VERSEI

Először a múlt' retekelle
Kölyeaszrok, ei vejensnek

Opus

Június 1992 augusztus 10

Megyek, csak megrem, nem is figyéltek,
Ha irak másként nem is tehetek,
Egyik jegyzetet a másik követ,
Igy születik meg a verses követ.

1992. május 25.

Ez a könyv 91 lapot és 95 verset tartalmaz.

Ezeknek másolása TILOS!

Én már husz éves többé nem leszek

Én már husz éves többé nem leszek,
Lányok fejére pártát nem teszek,
Nem nyitogatom senki kapuját,
Nem csókolgatom senki kishugát.

Nem várom az est szürke alkonyát,
Nem sétálgatok éjszakákon át,
Legjobb nekem csak egyes egyedül,
Mily szép, mikor a tücsök hegedül.

Réten virágot én már nem szedek,
Pedig most is csak aztat keresek,
Azokon járok, azon ballagok,
Természet ölén én csak hallgatok.

Ahogy lépek, pattog az avar,
Ezenkívül már semmi sem zavar,
Gondolatomat szépen szöhetem,
Csend fogságában ahogy törtetem.

Megyek, csak megyek, nem is figyelek,
Ha irok másként nem is tehetek,
Egyik jegyzetet a másik követ,
Igy születik meg a verses kötet.

1992.május 23.

Édes jó anyámat csak még egyszer látnám

Édes jó anyámat csak még egyszer látnám,
Jószágnak takarmányt hogy vitte a hátán.
Az előruhából szemet hogyan szórta,
Trágyával megrakott talicskát hogy toltá.

Sokszor a cipőből kilátszott a lába,
Reggel vagy az estét ő sohasem látta,
Nap minden szakában meg volt mit kell tenni,
Sokszor törte fejét, mit fogunk ma enni.

Az én drága anyám az anyák anyja volt,
Este fáradtan is altató dalt dalolt,
Ruhákat vart, mosott, vagy éppen foltozott,
Életében mindig folyton csak dolgozott.

Most is látom ahogy ringatja a bölcsőt,
A siró hugómnak csörgeti a csörgőt,
Sokszor nem is evett, úgy dőlt le az ágyra,
Bárki, bármikor jött mindig készen várta.

Két fiut, négy leányt nevelt fel az anyám,
Mosolygós arcképét nézem szobám falán,
Boldogság könnycseppjét két szemében látom,
Szeretet jelét az arcáról várom.

Anyánkat esténként mindig körbe vettük,
Mikor a vacsorát közös tálból ettük,
Ami velem történt újra mind át érzem,
És az unokáknak sorban elmesélem.

1992.május 18.

Házra gólyák szálltak

A családunk fáján nem volt annyi levél,
Mint ahány unoka, dédunoka beszél.
Uj ágat, levelet hozott a fa ága,
Folyton nőtt családunk ékes koronája.

Nőtték az unokák, mindnek akadt párja,
Boldogság otthonát mind meg is találta.
Azon törekedtek, hogy utód is legyen,
Gyermekkocsit melyik, mily hamarabb vegyen.

Most már gyermekeink is nyugdíjba mentek,
Fejükre hófehér parókat tetettek.
Átvették tőlünk azt az öreg botot,
Amit a nagyszülő sok évig hordozott.

Nyolcvanhárom évre egyikünk sem vágyott,
De négy dédunokát mindegyikünk látott,
Mindegyik unoka ragaszkodik hozzánk,
Ők kik részünkre az életet hozzák.

És ahogyan látjuk a házra gólyák szálltak,
Juniusban hozzák a dédunokákat,
Egyre szaporodik családfán a levél,
Lesz még annyi hely, hogy a nevük belefér.

1992. május 15.

Árok partján

Árok partján kopasz fa áll,
Rajta körben harkály ugrál.
Fa oldalát végig járja,
Hol férget lel, ott kivájja.

Hegyes csőre mint a véső,
Segítséget sose kér ő,
Addig üti, tépi a fát,
Mig megleli a járatát.

A férget ott nyakon csipi,
Fiainak rögtön viszi,
És a munkát újra kezdi,
Napnyugtakor befejezi.

Kopott fának nincsen árnya,
Madarfészket nem rak rája,
Ruháját mind levetette,
Körbe mind a földre tette.

Ha egy vándor arra téved,
Elmerengve reá nézhet,
Még egy levél sincsen rajta,
Nincs mi testét betakarja.

1992.május 6.

Ti csaltok, ti hívtok

A felkelő napot minden reggel vártam,
Ha a hegy lábánál, vagy a tetején álltam.
Éltető sugarát mindenhova szórta,
Ahogyan a testét magasabbra tolta.

Harmattal belepett csillogó levelek,
Ti csaltok, ti hívtok minden nap engemet.
Lássam napról napra milyen szépek vagytok,
Ruhátokból mi az, mit avaron hagytok.

Minden nap mást látok, ha köztetek járok,
Földön hevernek a tegnapi virágok,
Minden nap változik a természet képe,
Gazdag a természet termő képessége.

Ma ahol semmi nincs, holnap növény terem,
Életemben mindig ezt a fajt keresem,
Amit emberi szem még sohasem látott,
A természet ölén vajon meddig vár ott.

Kőzet szövetéből élő zuzmók, mohák,
Életkörülménytek miatt oly mostohák,
Kopmár sziklafalon is meg tudtok élni,
Ezért tud az ember jövőben remélni.

1992.május 2.

A féltett levél

Egy levelet őrzök, amit tőled kaptam,
A boldogság földje forgott még alattam.
Ami azóta is, most is éppugy forog,
Bármerre is járok, folyton rád gondolok.

Megkopott, megsárgult azóta e levél,
A mult emlékéről nekem mennyit beszél.
Minden egyes sorát megtanultam régen,
Ha alszom, akkor is a multról meséljen.

E féltettlevelet mindig megtalálom,
Amikor felveszem a kopott kabátom,
Amiben e kincset hatvan éve tartom,
Még éjjel is ezzel a levéllel alszom.

Az első levelet tavasszal ha látom,
Amikor kibujik rügyből a faágon,
Amikor harmattól, mint drágakő ragyog,
A múlt emlékétől újra boldog vagyok.

De ezt a levelet amit tőle várok,
Fák ágán virágot sehol nem találok.
A saját kezével most is éppugy írjon,
Ha olvasom ezeket, szívem, lelkem sirjon.

1992. április 17.

Ha vissza jössz hozzám

Érzem hogy lelkemet valami úgy bántja,
Aminek fájdalma testemet átjárja,
Mikor fájdalmában megremeg a testem,
Aminek az okát tovább kell keresnem,

Akárhogyan is fáj, ne gondoljak rája,
Milyen volt az arca, milyen a ruhája,
Milyen volt a haja amit simogattam,
Amiben annyiszor virágokat raktam.

Hányszor hajtotta a vállamra a fejét,
Hányszor simogattam a két keze fejét,
Tüzes csókja izét én még most is érzem,
Azt a kicsi házat órák hosszat nézem.

Ott a hegyoldalon borostyánok között,
Ahoва kettőnknek reménve költözött,
Reménysugarát vihar tépte széjjel,
Azóta is sirok minden áldott éjjel.

Kettőnk érdekében fejem azon törtem,
Mi szüntetheti meg a további könnyem,
Ha visszajössz hozzám, megfogod a kezem
Életünk végéig együtt jössz majd velem.

1992. április 15.

Fiatal koromban

Fiatal koromban ha az erdőt jártuk,
Mindenhol legelő állatokat láttunk.
Csengő és a kolomp mindig hírül adta,
Erdő melyik részén legelész a falka.

Sertések a tóban testüket hűtötték,
Csikósok lovukat a fához kötötték,
Csordások a csordát hogyha deletették,
Juhászok a nyáját árnyékba terelték.

Csókák, seregélyek, vadgalambok hangja,
A nyugalmunkat egész nap zavarta.
Ezek a madarak fák odvában laktak,
Lakhelyet nálunk részükre nem hagytak.

Ezeket a csodás gyönyörű szép fákat,
Rabló termeléssel mindenhol kivágtak,
Mesékbe illő szép csodálatos tájat,
Utódaink talán már sohasem látnak.

Eltűntek az erdők, állatok és tavak,
Nekünk már a kopár erdők helye maradt,
Amit unokáink örökölnék tőlünk,
Földönfutó koldust csináltak belőlünk.

1992. április 14.

Amióta megszülettem

Amióta megszülettem
Én a rabja lettem.
Védtem, óvtam minden növényt,
Amerre csak mentem.

Növényeknek, állatoknak
Imádója vagyok
A természet ezeknek is
Egy életet adott.

Sír a szivem hogyha látom,
A virágot tépik
Vagy a fáknak a kérgébe
Szívet, nevet vésik.

A barlangok bejáratát
Vandál kezek bontják,
Erdőn, mezőn ahol járunk,
A szemetet szórják.

Azt a sok szép vadvirágot,
Órák hosszat nézem,
Van értelme életemnek
Hogy ezeket védem.

Jönnek majd a dédunokák,
Látják hogy mit hagytunk,
Sok szép példányt ami most él
Részükre is hagytunk.

Szeretném ha minden ember
Természetet járná,
A napnyugtát, a napkeltét
Hegy tetején várná.

Mikor a sok dalos madár
Korán reggel ébred,
Legszebb dalát itt dalolja
Hol rakta a fészket.

Az évszaknak minden napja
Szül valami szépet,
Természetet naponta, ha
Más oldalról nézed.

Minden kicsi növényzet az
Életéért harcol,
Még akkor is, ha egy növényt
Kopár falon tartol.

1992. április 10.

Szenonemiszi Sümegensis

Hatvan éve történt, hogy egymásé lettünk,
Az első lépéstől de nagy utat tettünk.
Sok sok akadályba ütközött a lábunk,
Kánaán földjére sohasem találtunk.

Pedig az életben oly helyeken jártam,
Ahol még éneklő madarat sem láttam.
Hol a bércek ormán növény is kiégett,
Az élni akarás adott reménységet.

Nem tudtam elhinni, nem sikerül semmi,
Azt sugta valami, hogy tovább kell menni.
Én is mind a vakok, bottal tapogattam,
Kisebb nagyobb kövek gurultak alattam.

Ilyen állapotban valósággal féltem,
Azt vártam a halál mikor jön már értem,
És az önerőből erőt merítettem,
Járhatatlan uton újra tovább mentem.

A kábultságomból hogy magamhoz tértem,
Hatalmas sziklában egy nagy óslényt néztem.
Amit addig véstem, addig preparáltam,
Ezt a szép ósteknőst Sümegen találtam.

1992. április 7.

Hajtottam a gépet

Valamikor én is ilyen formán kezdtem,
Akármerre mentem ,csak munkát kerestem.
Volt mikor naponta órás munkám akadt,
Hajtottam a gépet^{az} egy óra alatt.

Igaz munka nélkül nagyon ritkán voltam,
Mert ahol dolgoztam, ott dolgozni is szoktam.
Volt hogy könyörögtek, ó hozzájuk menjek,
Adnak nekem munkát, máshol ne keressek.

Nem mondom, hogy tejben fürdött a családom,
Vagy hogy volt két szobás parkettás lakásom,
Mert egy ócska kicsi bérlakásban laktam,
Agyagból vert padló felzuzott alattam.

Amerre csak mentünk tövisekre léptünk,
Szenvedéseinkkel mindig szembenéztünk,
Hurcoltuk az élet ránkrakott terheit,
Ily harccal hagytuk el életünk éveit.

Nehéz lesz tovább is utunk ahogy látom,
Végig menni rajta nem lesz boldog álom,
Ha élni akarunk tovább megyünk rajta,
Szenvedéseinket lesz mi eltakarja.

1992.április 1.

Vadvirágot szedtünk

Valamikor mi is ilyen sorba mentünk,
Kint a játszó téren vadvirágot szedtünk.
Ki csokorba szedte, ki koszorut kötött,
Mikor a természet virágba öltözött.

Tavaszi napsugár fényét széjjel szórta,
Minden kicsi gyermek társa kezét fogta,
Zsibongó élettől hangos volt a határ,
Füttykoncertet adott a sok dalos madár.

Játszótér közepén egynagy körben álltunk,
Mesék országában szellők szárnyán szálltunk.
Beborult az égbolt is, oly tisztának látszott,
Sok sok boldog gyermek gondtalanul játszott.

Énekeltünk lánc-lánc-eszterlánci cérna,
Vajon társaimból hol és mennyi él ma.
Hetvenöt éve mult hogy oviba jártam,
Utánam jövőket mindig megcsodáltam.

Hogy mi lett a sorsuk, merre visz az utjuk,
Mit rejteget a sors, számukra nem tudjuk.
Valamikor én is ily boldogan éltem,
Megpróbáltatástól én sohasem féltem.

Ezeket az apró gyermekeket féltem,
Hogy mi vár majd rájuk, én előre érzem.
Lesz majd akit a nyomor az utszélre taszít,
Élet iskolája sokat majd megtanít.

1992.március 29.

Most is úgy mint régen

Nem minden nap van ily nagy ünnep minálunk,
Csak mikor összejön a mi kis családunk.
Amikor a család minden egyes tagja
A családi fészket meg is látogatja.

A szeretet tüze, mely szunnyadni látszik,
Család minden tagja csak e tüsszel játszik.
Ugy mint régen, most is folyton folyvást égjen,
Bánatról, örömről mindenki beszéljen.

Mindenkit ott látni a megszokott helyén,
Az ünnepi ebéd az asztal közepén,
Aminek illata úgy mint rég úgy árad,
Édesanya hozza most is be a tálat.

Kormost az unokám az ölében tartja,
Buxsi kutyánkat a másik simogatja.
A kihalt fészekben megpezsduél az élet,
Aminek napnyugta vet majd neki véget.

Most is úgy mint régen, itt hagyják a fészket,
Miért van, hogy a sors mindent széjjel téphet.
A szeretet tüzét nincs ki tovább rakja,
Parancsol az élet kegyetlen hatalma.

1992. március 25.

Nyolcvan éve mult már

Nyolcvan éve mult már, emlékszem még rája,
A mosolygós arcu édes jó anyámra.
Aki oly boldogan az ölébe kapott,
Két felől arcomra mindig csókot adott.

Két kicsi kezemmel átöleltem nyakát,
Csókoltam az arcát, simogattam haját,
Ha a földre letett, a szoknyáját fogtam,
A szabad idejét mindig elraboltam.

Forró szeretetét én még most is érzem,
Pedig csak az elmúlt emlékeket nézem,
Most is előttem áll két karját kitárva,
Gyere kicsi fiam, felém ezt kiálítja.

Azt az áldozatot, mit értem hozott,
Szabad idejében vele foglalkozott,
Szeretete jelét százféleképp adta,
De a fájdalmait mindig eltakarja.

Emlékeim között e képeket látom,
Megered a könnyem a két szempillámon,
Átázik a papir, érzem, hogy én sirok,
Amikor jó anyám emlékekről irok.

1992.március 23.

A szeretet itt van

Mindenkiben van egy láthatatlan erő,
Mikor bajban vagyunk, akkor bujik elő.
Mindenhol jelen van, miközöttünk járkál,
Reménytelen embert vajon hányat táplál.

Adott pillanatban mikor előbukkan,
Minden élőlényhez lopva odasurran,
Aki amit kíván azt kapja meg tőle,
A szeretet tüze sugárzik belőle.

Megfoghatatlan és láthatatlan lélek,
Mely átölel engem, összeecsókol téged.
Hogy ha fáj valami gyógyírt tesz a sebre,
Gondolkodnak rólad, nem vagy elfeledve.

A szeretet itt van felhalmozva bennünk,
Az elesettekkel együtt kell hogy mennyünk,
Mindig és mindenhol nyitott szemmel járjunk,
Bajba jutottakra mindig rátaláljunk.

Aki szeretetet még sohasem kaptak,
Életükben soha másoknak sem adtak,
Szeretetünk lángja ölelje át őket,
Igaz szeretetre vágyó éhezőket.

1992. március 14.

1992. március 11.

Nem hittem volna

Nem hittem volna, hogy ennyi időt érek,
Dédunokáimnak multamról mesélek.
Mikor gyermek voltam mivel játszadoztam,
Ostoromat mindig kenderkócból fontam.

Házörző kutyánkat kiskocsimba fogtam,
A jószág részére eleséget hordtam.
Kacsákat, libákat hajtottam a tóra,
Itt ültem először a számár csikóra.

Legeltetés közben gyógyfüveket szedtem,
Ahogy a legelésző nyájak után mentem.
Amire este lett, megtellett a zsákom,
Hazacipelésnél vizes lett a hátam.

Volt mikor a tóban fürödni is szoktunk,
Kicsi zöld levelű békákat is fogtunk.
Ha éhesek voltunk, számócát is szedtünk,
Előfordult néha összeverekedtünk.

A kiszórt holmikban bármit is találtunk,
Mindenből mi magunk játékot csináltunk.
Leányok rongyokból csinálták a babát,
Papirdobozokból ágyat, hálószobát.

Ezek a játékok féltett kincsünk voltak,
Pedig sosem voltak fényesen csiszoltak.
Ócska vasdarabok, összeszedett rongyok,
Féledésbe menni míg élek nem fogtok.

1992.március 11.

Csodás képet láttam

Az éjjel álmomban csodás képet láttam,
Amint az udvaron virágok közt jártam.
Édesapám keze virággal volt tele,
Harmattól csillogott sok virág levele.

Édesanyám kutnál épp a vizet merte,
A meglepetéstől a dézsát leverte.
Ahogy édesanyám apámat meglátta,
Apám felé lépett, két karját széttárta.

Átölelték egymást, leültek a padra,
Édesapám anyám haját simogatta.
Sokszinű virággal koszoruba tette,
Édes jó anyámat az ölébe vette.

Két felől az arcát csókkal telerakta,
Láttam, amint anyám mindet visszaadta.
Szeretetük lángja oly magasra hágott,
Boldogság lázában egyikük sem látott.

Hisz mikor ez történt, én még nem is éltem,
A kábultságomból hogy magamhoz tértem,
Gondolatok súlya a lelkemet nyomta,
Ébredésem perce mindezt szétrombolta.

1992. február 21.
1992. március 1.

A két szülő

Mikor a két szülő magára marad,
Egyszerre minden a nyakukba szakad.
Ott állnak mindketten tehetetlenül,
Körülöttük minden el is csendesül.

Mikor a zsidongást felváltja a csend,
A rendetlenséget átveszi a rend,
Az elszórt holmi a helyére kerül,
A mult emlékei megmarad belül.

Mikor a tavasz is némaságot szül,
Lelkünk mélyére a csend nehezül.
Egymás szemét nézzük, némán hallgatunk,
Bármerre megyünk is együtt ballagunk.

Egymás kezét fogjuk, menni így tudunk,
Részünkre nem hiszem, hogy lesz jobb utunk.
Most vettük csak észre, hova érkeztünk,
Éves gyermeknél is gyengébbek lettünk.

Most már minden nap csak ajándék nekünk,
Legfontosabb mégis együtt élhetünk.
Most már nagyot hallunk, rosszul is látunk,
Segítséget mi már hiába várunk.

1992. február 21.

A munkából elég

Kedves drága anyám ez rajtad nem segít,
Ha minden áldott nap folynak a könnyeid.
Ha arcodon mindig futó könnyet látok,
Melyekre süllyednek arcodon a ráncok.

Én mind a gyermeked együtt érzek velek,
Nem hagylak el soha, fogom a két kezéd.
Könnyek helyett mosolyt, az akarok látni,
Küzdelseid nyomán nyugalmat találni.

Nem akarom azt, hogy annyit harcolj értünk,
Hogy folyton dolgozzál, hogy mi jobban éljünk.
Azt akarom, most már más vizeken evezz.
Sok sok bánat után olykor te is neved.

Szenvedéseidről sohasem beszéltél,
Ideje most már, hogy nyugalomban éljél.
A munkából elég, értünk sokat tettél,
Fiatalon is már öreg néni lettél.

A sok szeretetből, amit félre raktál,
Mikor ünnepeken éjjel is dolgoztál,
Ezt a tartalékot oszd közöttünk széjjel,
Szeretteid most is mind melletted térdel.

1992.február 13.

Fiatalságomat már hiába várom

Életemben mindig csak folyvást futottam,
Élni akarásért szüntelen dolgoztam.
Reggeltől napestig a munkámat tettem,
Most vettem csak észre, hogy megöregedtem.

Ha az ifjuságom újra visszatérne,
Nem csak mint emlék, valóságban élne,
Ha folytatni tudnám, amit abba hagytam,
Munkámért, amért elismerést kaptam.

Tudomány mezején rendet én is vágtam,
Rajta törtetőket sokszor megsajnáltam.
Tudásom legjavát megosztottam velük,
Éreztem nekik is közöttünk a helyük.

Még most is segítek, ha felkérnek rája,
Hogy és miképp megy a földtan kutatása.
Hogyan kell vallatni ezt az öreg földet,
Tudomány számára, mit hogyan közölhet.

Fiatalságomat már hiába várom,
Hegyek gerinceit néha mégis járom.
Nyolcvanhárom évvel nem vágyhatom másra,
Mint egy ismeretlen szép nagy faunára.

1992. február 8.

Nyolcvanhárom éves

Naponta ezt eszem

Nyolcvanhárom éves, jöttem,

Akkor is ez a nap ragyogott fölöttem,

És azt kívántam, hogy az én napom legyen.

Ha a vágymainak parancsolni tudnék,
Előtte minden rést és nyílást becsuknék,
Le lásson meg semmit, járjon inkább vakon,
Ne tudjon benézni, sehol az ablakon.

Kit az édesanyja bűlcsejében ringat,

Higgyek tovább abban, miben eddig hittem,
Ember ember között különbség már nincsen.
Föld minden lakója mind egyformán keres,
Mindenki részére jut egy tányér leves.

Ígyis ha dolgozott rám harult a zenészek,

Ne lássam, ne halljam a zeneszó hangját,
Mikor a cigánynak a bankókat adják.
Ne érezzem soha jó ételek szagát,
Inkább hamuba sült sültkrumpli illatát.

Geisztalan életem a végére értem,

Amit csak nyáron sült szalonnával eszem,
A csepegő zsirját kenyereimre teszem,
Naponta ezt eszem, számban érzem ízét,
Iszom rá a forrás kristálytiszt vizét.

Az életem történetét a cipőmbe veszem,

Ezekkel kell élnem, ahonnan én jöttem,
E betyár életet tőlük örököltem.

Segítség kérőknek nyujtom a két kezem,
Ők a testvéreim, köztük hát a helyem.

Breznóvicsnak súlyos most is nyomja vállam,

1992. február 3. azt most már megtudtam,

1992. január 30.

Nyolcvanhárom éve

Nyolcvanhárom éve, hogy világra jöttem,
Akkor is ez a nap ragyogott fölöttem,
Életető sugarát ahogy széjjel szórta,
Holdvilág az estét bevilágította.

Nyolcvanhárom évnek az elejét nézem,
Magamat egy pólyás kisgyermeknek érzem.
Kit az édesanyja bölcsőben ringat,
Aludjál kisfiam e szavakkal biztat.

Ezt a ringó bölcsőt azóta is látom,
Amiben követett testvéreim három,
Anyám ha dolgozott rám hárult e munka,
Bölcső ringó talpa a földet is zuzta.

Jöttek a szebb napok, óvoda, iskola,
Utána pedig a leggszebb kor alkonya.
Gondtalan életnek a végére értem,
Becsületes munkám jutalmából éltem.

Hosszu volt ez az ut, melyet végig jártam,
Elviseléséhez egy társat találtam.
Az élet terheit ő cipelte velem,
Örömben, bánatban folyton fogta kezem.

Nyolcvanhárom évnek utját most is járom,
Mikor a szememre éjjel nem jön álom.
Szenvedések súlya most is nyomja vállam,
Boldogság otthonát most már megtalálom.

1992. január 30.

Szeretetre vágytam

Életemben mindig szeretetre vágytam,
Hogy a boldogságot benne megtaláljam,
Ahol tiszteletet, megbecsülést kapok,
A sorstól többet már nem is kívánhatok.

Ha ezt mind megkapom, mit epedve várok,
Nálammál szegényebb embert nem is látok,
Akkor imára kulcsolom két kezem,
Látom hogy az Isten mégis itt van velem.

Nem fogom megérni, már előre tudom,
Mégis a sorsommal erről alkudozom. látom.
Hogy az emberiség ember módra éljen,
Senki ne éhezzen jobb létet reméljen. szánt.

Nyugodtan mondhassan, teljesült a vágyam,
Sok sok munkatársam jobb életben láttam,
Életem folyamán, mit a sorstól kaptam,
Kamatostul együtt duplán vissza adtam.

E remény csillaga távol esik tőlem, villan.
Öreg aggastyán lesz akkorra belőlem,
Vagy talán már messze más országban járok,
Hol szenvedő alanyt többé sosem látok.

1992. január 22.

Az első csók után

Van az udvaromban egy gyönyörű kertem,
Melyben a virágok özönét meglelem.
Ibolya, gyöngyvirág, margaréta, rózsza,
Melyeknek illatát a szél széjjel szórja.

Kertem egész évben ezer színben játszik,
Hogy van gondozója, ami meg is látszik.
Amerre csak járok gyomot nem is látok,
Csak a kert közepén egy csodás virágot.

Ahogy a kertemben elbűvölve jártam,
A sok virág között egy szál rózsát láttam.
E csodás rózsaszál mikor elém toppan,
Szépségén a szívem mindjárt lánggra lobbant.

Ott a kert közepén mint a némák álltunk,
Valami fennséges sugallatra vártunk,
Aminek ereje végigfutott rajtunk,
Az első csók után remegett az ajkunk.

Hagytam, hogy a virág viruljon és nyiljon,
És mint egy anya örömében sirjon,
Az élő virágját két kezébe tartsa,
Ő legyen a világ legboldogabb anyja.

1992. január 14.

Az első lépések

Az életből akkor még semmit sem tudtunk,
Ötvenkilenc éve, mikor elindultunk.
A szerelem lángja szivünkben égett,
Igért nekünk minden elképesztő szépet.

Az első lépések nagyon szépek voltak,
A dalos madarak csak nekünk daloltak.
Tavaszi virágai akkor nekünk nyíltak,
Boldogság ölébe lány karokkal hívtak.

Ezután életünk szinte megváltozott,
A gólya házukba kisgyermeket hozott.
Öt évben háromszor jelentkezett nálunk,
Öt-re szaporodott a mi kis családjunk.

A gyermek-áldással a gondok is jöttek,
Gyermekekkel együtt mind nagyobbra nőttek.
Elmultak az évek, üres lett a házuk,
De mi ketten most is egymás mellett állunk.

Ötvenkilenc évben volt sok öröm, bánat,
Megértük, hogy láttuk a dédunokákat,
Hatvanadik évben milyen lesz az utunk,
Végigmegyünk rajta, de csak úgy ha tudunk.

1992. január 7.

Erdőszélén álltál

Emlékszem még rája, erdőszélén álltál,
Akkor még mint gyermek, játszótársra vártál.
Míg a társad megjött, kék ibolyát szedtél,
Ibolya csokorral társad elé mentél.

Pattantak a rügyek, a természet ébred,
Játszótársad szive meg meg dobbant érted.
Te is észrevetted társadat hogy nézted,
Erdők madarai is erről beszéltek.

Ma még semmit sem tudsz, csak belülről érzed,
Hogy ki az a fiu, aki szeret téged.
És ha majd odaérsz, csókot nyom a szádra,
Ott állsz majd előtte két karod kitarva.

Amit kaptál tőle visszaadod néki,
Ez a játszótársad biztos hogy megérzi,
És hogyha lefekszel, könnyes lesz a párnád,
Mert hogyha felébredt, boldogabb nap vár rád.

1992.január 2.

Szegénynek születni

Nikor felébredtem

Szegénynek születni az valami átok,
Akár merre megyek, ebből mennyit látok,
Akik sosem tudják, hol mire ébred,
Hol lesz az a hely, hol nyugovóra térhet.

Ébredéskor azon töri mind a fejét,
Merre, hova menjen, hol lesz egy kis ebéd.
Megterített asztal őket sosem várja,
Reggeltől estélig mind az utcát járja.

Van ki a kukákban leli eledelét,
Ruháját, cipőjét néha kis szerencsét.
Vagy eldobott csikket gyűjtöget az utcán,
Menhelyet keres a metró alagutján.

Embertelen sorsra erre megszületni,
Egy élten keresztül ilyen uton menni.
Keresni mindig azt, hogy mit és hol talál,
Fájó szívvel mondom, ennél jobb a halál.

1992. január 1.

Mikor felébredtem

Az éjjel álmomban egy tó partján álltam,
Csinos szép lányokat játszadoxni láttam.
Virágkoszoru volt mindegyiknek fején,
Drágakő csillogott mindegyik tenyerén.

Virágból a parton koszorukat fontak,
Mennybéli dallamot ütemre daloltak.
Zenészek sem voltak mégis szólt a zene,
Felénk áramlott atavasz lehellete.

Zenére a lányok egymás kezét fogták,
Szebbnél szebb táncokat a tó partján ropták.
Vége lett a táncnak, zöld pázsiton álltak,
Mint a leány hűség, fellegekbe szálltak.

A zenével együtt eltűntek a lányok,
E csodás tó partján csak egyedül állok,
De a látottakon könnyem csordult, sirtam,
Mikor felébredtem, mindjárt le is irtam.

Látom mint egy pók a hálóját szövi,
1991. december 30.

Egy pici hangya levéltetvet írt,
Utána a tetvet más helyre cipelte.

Szarvasok és őzek a tó vizét iszák,
Vadmalácok hívva az anyjukat hívják,
Ért az élő képet nagyon sokszor látom,
Nini földtan kutató természet járóm.

1991. december 14.

Kutatásom közben

Kutatásom közben hegyek között jártam,
Hatalmas sziklák közt egy szép tavat láttam.
Tükrében a hegyek koronája látszott,
Tó partján két kicsi vidra kölyök játszott.

Játszadozás közben halakat is fogtak,
Amiből a parton jól be is lakmározta.
Zöld pázsit övezte a tó partját körbe,
Nemes kócsag sereg huzott el fölötte.

Egymás után sorban szálltak le a tóra,
Az itteni nádas megszokott lakója,
Magas zsombékokon ott álltak afészkek,
A pelyhes fiókkák engem abból néztek.

Egy-két ölyv körözve kémlelte a teret,
Hol foghat majd kigyót, megbuvó egeret,
Egy kis fürge mókus fenyőtobozt rágta,
Harkály kopogtatva fák odvait vágta.

Látom amint egy pók a hálóját szövi,
A megfogott fogját szépen lekötözi.
Egy picike hangya levéltetvet fejve,
Utána a tetvet más helyre cipelte.

Szarvasok és őzek a tó vizét isszák,
Vadmalacok sirva az anyjukat hívják,
Ezt az élő képet nagyon sokszor látom,
Mind földtan kutató természetet járom.

1991. december 14.

Fejkendős asszonyok

Szeretet otthonnak kapuján beléptem,
Sok idős asszonnyal órákig beszéltem,
Mindegyik a sorsát sirva panaszkolta,
Ki mennyit szenvedett: a sors hogy sujtotta.

Ezek a fejkendős, megrokkant nénikék
Életük utolsó éveit élik még.
Arcuk tele ránccal, kezükre bőr tapad,
Egészséges köztük csak elvétve akad.

Föld kérgén a patak vize ahogy folyik,
Kezükön az ér éppugy mutatkozik,
Meg meg simogatom, kezüket ha nézem,
Szenvedéseiket velük együtt érzem.

Akár merre megyek, akár merre járok,
Ha ilyen fejkendős öreg nénit látok,
Megállok és nézem eltűnődök azon,
Életében egyszer jó lakhatott vajon?

Jutott-e nekik is élelemből elég,
Hány éven keresztül a jobbat keresték.
Keresték, de soha nem jutottak oda,
Mindegyiknek legyen saját kis otthona.

Ahol a nyugalom, csend ver majd tanyát,
Nem hallják senkinek zaklató szavát.
Van ki szeretetet talán sosem érzi,
De a munkát még most is mint rabszolga végzi.

Munkától meggyötört, meghajlott asszonyok,
Mennyi titkot rejt el a ráncos arcotok,
Mellettetek állva figyelve hallgatok,
Arcotokról rejtett titkokat olvasok.

1991.december 25.

Fiatalok voltunk

Szép volt ifjuságunk, jól emlékszem rája,
Gondtalan életünk féltett koronája,
Szüleinknek édes gyermekei voltunk,
Fájdalmainkon is kacagva daloltunk.

Fiatalok voltunk, szellők szárnyán szálltunk,
Minden megoldást a szüleinktől vártunk,
Azóta már sokat járt körbe az óra,
Elképzelt álmaink nem váltak valóra.

Mégsem ez volt a szép, az az ifju élet,
Mikor álmaiból az ember felébredt,
Mikor megpillantja életutja végét,
Maga mögött hagyott nyolcvanhárom évét.

A megtett utunkat felidézve látjuk,
Voltak akadályok, mi mégis megjártuk,
Nehézségek láttán nem futottunk széjjel,
Tele volt az utunk sokféle veszéllyel.

Ötvenkilenc évre hogyha visszanézünk,
Amit azóta is szeretetben élünk,
Fájdalmakkal tele tüzdelt volt az utunk,
Hatvan felé megyünk, de csak úgy, ha tudunk.

1991. december 8.

Ilyen a természet élete, halála

Ezt a rosszat vessz

Szép az ifjúságunk, szép az ifju élet,
Olyan, mint amikor a természet ébred.
Fakadnak a rügyek, eltűnik az avar,
Tavaszi lágy szellő dus illatot zavar.

Mikor virágdiszbe öltözik a határ,
Vissza tér hozzánk a sok szép dalos madár,
Éltető sugarát a nap a földre veti,
A tél emlékeit végleg eltemeti.

Amikor a tóban a nádas már beszél,
Különböző rovar a partjain zenél,
Mikor már a pásztor kihajtja a nyáját,
Nem a szél használja az őrt álló kutágast.

Amikor munkánknak eredményét látom,
Szebbnél szebb gyümölcsök lógnak az ágon,
Kitartó munkánkat siker koronázza,
Rajta van munkánkon az Isten áldása.

Mikor már a kapák csattogása hangzik,
Tavasszal meggyújtott pászortűz kialszik,
A dér csipte levél lehullik a fákról,
Mindenhol csak csupasz faágakat látol.

Ilyen a természet élete, halála,
Az életért küzdő minden év csatája,
Születik és meghal, ez senkit sem zavar,
Dermedten alszik a kiszáradt talaj.

1991. december 5.

Ezt a rozsdás vasat

Vonat ablakából figyelem a tájat,
Egyszer csak meglátom a sümegi várat,
Aminek oldalát oly sokszor megmásztam,
A földet kaparva egy zablát találtam.

Ezt a rozsdás vasat, mint ereklyét őrzőm,
Életem nagy részét vele együtt töltöm.
Sublat fiókjában papirba elrejtve,
Hogy ne kerülhessen idegen kezekbe.

Néha elő veszem, meg meg simogatom,
Ilyenkor multba száll minden gondolatom.
Hol pihenhet a ló, hátán ült gazdája,
Emléküket őrzi ló rozsdás zablája.

Mint ereklyét őrzőm ezt a rozsdás vasat,
Gyermekkori emlék emléknek megmarad,
Ettől az emléktől bucsút akkor veszek,
Ha a szülőföldemnek őslakója leszek.

1991. december 2.

1991. november 30.

Segítenék rajtuk

Ahogy a kórházba nap nap után járok,
Súlyosnál súlyosabb betegeket látok.
Van kit ülve tolnak, van olyan, kit fekvve,
Valamennyi beteg el van keseredve.

Van ki félelmében valósággal remeg,
Reményt adnak a többi betegek.
Félelmet ha lehet kiűzik belőle,
Önakaratóból kaphasson erőre.

Van kinek ágyánál áll a lelkipásztor,
Aki megjelenik mindenkinél bárhol,
Aki a betegek lelki harcát nézi,
Bűneire Isten bocsánatát kéri.

Megnyugszik a beteg a sok vigasz szóra,
Várja a hatását, mikor vál valóra,
Összegorul szivem, megdermed az ajkam,
Mikor sokszor hallom, segítsenek rajtam.

Ezeknek a hallatán a jövőbe nézek,
Ha majd egyszer én is ezek között élek,
Segítenék rajtuk, de nem vagyok Isten,
Igy jogom, sem erőm segíteni nincsen.

1991. november 25.

1991. november 30.

Nem születnek csodák

Sümegei Múzeum vára

Sümegei Kórházba minden nap bejárok,
Hófehér ágy mellett dermedten megállok.
Csodálattal nézem az asszonynak arcát,
Kinek sosem hallom segélyt kérő hangját.

addig húzódik el a Bakony hegy nyúlványa,
Arcáról, szeméről fájdalmait látom,
Arcán a guruló könnycseppeket várom,
Amit zsebkendőmmel simán felitatok,
Testben, mint lélekben vele együtt vagyok.

Egy énekes madár kakukk ezt dalolta,
Még fogom a kezét, a pulzusát nézem,
Régi emlékünket sokszor felidézem,
Gyötrő fájdalmait mind átvenném tőle,
Csak újra láthatnám asszony lesz belőle.

Sokan ezt sem tudják, hol volt már a helyük.
Ujra ő lehetne a családnak fája,
A család fájának termő koronája,
A sors néha olyan kegyetlen tud lenni,
Kit nagyon szeretünk, azt szokja elvenni.

Hiába akarunk az utonkon menni,
Nem bírjuk a terhet, le kell most már tenni,
Hiába van minden nem születnek csodák,
Ezen az uton már nem mehetünk tovább.

E gyönyörű helyet hogyan össze tartják,
1991.november 25.

Elűntek a tavak, régi fűtetős házak,
Amik valamikor utcáhozszat álltak,
Az utódainknak még eszik sem maradt,
Ha nem lesz mibennünk megőrző akarat,
Aki emlékeit mind papírra veti,
Mert jelen a múltat úgy is eltemeti.

1991.november 24.

Sümeg büszke vára

Kutatásom közben sok helyet bejártam,
Szülőföldemnél szebb helyet nem láttam.
Itt van a Sasbércre épült Sümeg vára,
Eddig huzódik el a Bakony hegy nyulványa.

Mikor virág nyilott, mindig ide mentem,
Tavaszi napfényben gyöngyvirágot szedtem.
A lágyszellő illatát vitte, széjjel szórta,
Egy énekes madár kakukk ezt dalolta.

Ennek a városnak volt két-három tava,
Benne uszkált a sok libacsapat, kacska,
Sárálás, Báránytó, Csigástó volt nevük,
Sokan azt sem tudják, hol volt már a helyük.

Hiába áll büszkén Sümeg híres vára,
Kopár oldalait juhnyáj sem járja.
A Kecskévárban sem járnak most már kecskék,
Rajt lévő bokrokat régen lelegelték.

A Hárskuti tónál nem fürdenek disznók,
A város utjain nem járnak már hintók.
Jelen élők közül sokan nem is tudják,
E gyönyörű helyet hogyan össze turták.

Eltűntek a tavak, régi füstös házak,
Amik valamikor utcahosszat álltak,
Az utódainknak még emlék sem maradt,
Ha nem lesz mibennünk megőrző akarat,
Aki emlékeit mind papírra veti,
Mert a jelen a multat úgy is eltemeti.

Régi emlékekből

A megtett utamra hogyha vissza nézek,
Ilyenkor a számban keserü izt érzek.
A szívem a mellemet szét akarja dobni,
Mert a látottakban nem tud megnyugodni.

Gyermekkori tájat felidézve látom,
Ahol a Pulival mint kisgyermek játszom.
Liba csapatokat hajtanak a tóra,
Gyermekeket ültetnek a számár csikóra.

Nem látom a csiszolt fehérkövek falát,
Hegyek lankáin az árvaleány haját,
Nem legel már rajta az öszvéri számár,
Két darab tavába már vizet sem talál

A tavakkal együtt eltűnt a legelő,
Dolgozik rajtuk már a betonkeverő,
A felépült házak ellepik a tájat,
Körbe fonják már a sűmegi várat.

Nyolcvankét évesen elmentem hogy lássam,
Hova pajtásimmal játszadozni jártam,
Kiszáradt tavaknál megdermedtem álltam,
Régi emlékekből csak a várat láttam.

1991.november 22.

1991.november 30.

Te vagy oka

Te vagy oka, hogy az estét oly epedve várom,
Te vagy oka a szememre, nem jön soha álom,
Te vagy oka a kocsmákat nap nap után járom,
Az asztalon csak az üres poharakat látom.

Te vagy oka, hogy a cigány már előre tudja,
A legkedvesebb nótáidat a füleembe huzza.
Te vagy az oka az időmet a kocsmákban töltöm,
A pénzemet a cigányra és a borra költöm,

1991.november 20.

Érzem még szívem

Érzem még szívem, rendesen mozog,
Érzem még szívem, rendesen dobog,
Érzem hogy most is oly forrón szeret,
Szeretet mezején most is ő vezet.

Érzem a szívem most is úgy beszél,
Érzem a szívem most is úgy remél,
Érzi a szívem ha elmúlt a nyár,
Részére több tavasz nem érkezik már.

1991.november 30.

Szegénynek születtem

Szegénynek születtem, nem tehetek róla,
Édesapámnak sem volt nyaralója.
Olyan lova sem volt, mely a földet rugta,
Életében mindig más szekerét húzta.

Nem volt gyermekszobánk, sem rádió, TV,
Összetartás tette életünket széppé.
Ahogy a láncszemek egymást össze fogják,
Munka közben egymást fényesre csiszolják.

Ennek hatására lelkem tűzben égett,
Életem utjához adott reménységet.
Senki sosem látta, hogyan mivel élek,
Mégfogadtam, soha semmit senkitől sem kérek.

Senki ne sajnáljon, ne nevéssen rajtam,
Emberi voltomat becsületben tartsam,
Nehézség rémétől sosem szabad félni,
Szegényen is lehet boldogságban élni.

1991. november 19.
Mivel már kenyeres javát már megittam,
Sietem maradjon társatlan és szegény,
Maradjak csak tovább egy vén Greg István.

1991. november 17.

Egy vén öreg legény

Életemben szerelmes soha nem voltam,
Igy hát én senkiben soha nem csalódtam.
Nem futkoztam soha cifra szoknyák után,
Átnéztem a szépen, éppugy mint a csunyán.

Nem érdekeltek a kedvességük, bájuk,
Testükre simuló szebbnél szebb ruhájuk,
Akármilyen csinos leány mellé ültem,
Nem akadt oly leány, akinek bedőltem.

Életemben mindig nyitott szemmel jártam,
A barátaimat mindig megcsodáltam,
Nem hittek szemüknek, nem látták a hibát,
Fakon biztak tovább, húzták hát az igát.

Nem tudtak nagyzási mániában élni,
Álmaik vágyait ezuton elérni.
Legszakadt a kapocs, utjuk ketté váltak,
Szegénységükben is fellegekben jártak.

Ázoknak a láttán fogadalmat tettem,
Álve! már kenyérem javát már megettem,
Életem maradjon társtalan és szegény,
Maradjak csak tovább egy vén öreg legény.

1991.november 17.

Mindig együtt járunk

Egy asszonyt a temetőbe,
Mindig velem hívtam,
Sirhalomra ráborulva,
Ő előtte sirtam.

Könnytől ázott a hideg hont
Édesanyám sirján,
Ha ezt a nőt nem szeretném,
Velem sosem hívnám.

Együtt érez fájdalmamban,
A szemem látom,
Rég rájöttem, mi az oka,
Hogy őt miért várom.

Örömből, bánatomból
Kiveszi a részét,
Életünk menetében
Ezt is belemérték.

Igy van ez ha kéz a kézben
Egymás mellett állunk,
Jóban, rosszban utjainkon
Mindig együtt járunk.

1991. november 16.

1991. november 15.

Munkába ha mentem

Bakonyban kutattam, mindenre figyeltem,
Két kicsi ózike felugrott mellettem.
Ahogy felugrottak, mindjárt el is estek,
Lehet hogy egy nappal előtte születtek.

Az anyjuk ott termett, zörgette az avart,
Két kicsi ózike arra felé szaladt,
Követtem utjukat, hogy majd utol érem,
Egyszer csak az eper lehelletét érzem.

Lágy szellő illatát ahogy felém hozta,
Illata vágyamat fel is korbácsolta.
Kerestem a helyet, amit megtaláltam,
Ily csodás erdőrészt még soha sem láttam.

Ameddig elláttam eper eper hátán,
Aminek szedése nap nap után várt rám.
Munkába ha mentem, mindig epret szedtem,
Sokszor még ebédre is csak epret ettem.

Izletes gyümölcsöt madarak is szedték,
Az utódaikat ezzel is etették,
Mivel a szedéssel sehogyan sem bírtam,
Hogy kárba ne vesszen, segítséget hívtam.

1991.november 15.

Nem gondoltam soha

Nem gondoltam soha, hogy én ide érek,
Eljön az az idő, szemüveggel nézek.
Ha beszélnek hozzám figyelem a száját,
Mint a pásztor ember széjjel szórt juhnyáját.

A születésemtől de nagy utat tettem,
Most vettem csak észre, újra gyermek lettem.
Ha ülök, felállok, segítséget kérek,
Néha reám szólnak, hangosan beszélek.

Nem építetek én már a homokból várat,
Elszórt dobozokból emeletes házat.
Kukorica szárból négy ökrös szekeret,
Pasztás dobozokból szekérbe kereket.

Az ernyő drótjából nem csinállok kutat,
A puha homokból nem döngölök utat,
Amin ökreimet a vályuhoz hajtom,
Gémeskut sudarát a kezemben tartom.

Ostorom végére nem fonok sudarat,
Elhagyott földeken nem szántok ugarat.
Mezei pacsirta énekét sem hallom,
Kezemben társamat, kampósbótot tartom.

Padon ülve botom lábam között tartom,
Amivel mint gyermek, azzal járszadózom.
Eróm már elhagyott, tehetetlen vagyok,
Mégis a párommal most is együtt lakok.

1991.november 13.

Láttam embereket

Láttam embereket a kukákat lesték,
Napi élelmüket azokban keresték.
Tüzzre valót fejen, vagy a háton hordták,
Jobb móduak pedig kerékpáron tolták.

Láttam embert, akin ruhát alig láttam,
Rongyos, kopott, vásott kabátban találtam.
Kilátszott a hasa, cipőből a lába,
Vállán lógott neki koldus tarisznyája.

Láttam embert, kinek földön volt nyughelye,
Kabátját reggelre hideg dér belepte,
Amikor felébredt dermedten remegve,
Ide oda futva meleget kereste.

Láttam, kinek soha semmi sem sikerült,
Megaláztatásban teljesen kimerült,
Szegénységét soha senkinek sem mondta,
Nélkülözéseit titokban tartotta.

Láttam, akit a sors annyira üldözött,
Nyugodtabb, boldogabb országba költözött,
Nem tudta cipelni az élete terhét,
Megtalálták neki kihülve a testét.

1991. november 8.

Az órára nézek

A szobámban ülve figyelem az órát,
Egyedül nézem az óra mutatóját,
Aminek az ingája jobbra balra mozog,
Óra mutatója hatására forog.

Nem tudom naponta hányszor nézek rája,
Mire a szememet az álom lezárja.
Az alvásnak hamar a végére érek,
Ilyenkor is mindig az órára nézek.

Akaratlanul is bennem él e tudat,
Nézem hogy az óra mennyi időt mutat.
Ilyenkor nehezen jön szememre álom,
Mert a virradatot már nehezen várom.

1991.november 3.

Maradjon csak titok

Fiatal koromban gondtalanul éltem,
Séta közben egyszer egy kis házhoz értem.
Nyiló orgonák közt egy kis leányt láttam,
Akinek szépségét szinte megcsodáltam.

Az arca olyan volt, mint a nyiló rózsa,
Aminek illatát a szél széjjelszórja,
Hatalmas szemei emlékszem hogy kék volt,
Oly tisztán ragyogott, mint éjjel az égbolt.

Tavaszi lágyszellő lengette a haját,
Boldogan hallgattam minden kedves szavát.
Kértem, adjon nekem egypár szál virágot,
amit részemre a bokorról levágott.

Levágott virágot a kezembe adta,
Kezemet kezével lágyan simogatta,
Egymás mellett állva egymás szemét néztük,
E boldog perceket a szívünkbe véstük.

Ezt a kicsi leányt mióta megláttam,
Életemben mindig boldognak találtam,
A boldogságában továbbra is bizok,
Hogy e leány ki volt, maradjon csak titok.

1991.november 1.

A jurában mentem

A Bakony Gerecsét és a Vértest jártam,
Természet csodáit nemcsak megcsodáltam,
Mindenhol azokat kutattam, gyűjtöttem,
Akkoris, ha villám cikázott fölöttem.

Tüzköves árokban a jurába mentem,
A faunájának szinte rabja lettem,
Ammonitesszei csodálatos szépek,
Hozzá nem értőknek hozzá nyulni vétek.

Minden egyes példány önmagáról beszél,
Mint ősszel a fákról a lehulló levél,
Mint a tűzhányó, mely kiszórja a lávát,
Mégváltoztatja a természet határát.

Ezek a természet csodás gyöngyszemei,
Csiga lassúsággal folyó gleccserei,
Szemet kápráztató feltörő gejzirek,
A tudomány számára ezekről hirt viszek.

1991.október 25.

Nyolcvankét éve mult

Szivem összeszorul, ha jövőmet nézem,
Hogy mi vár majd reám, nem tudom csak érzem.
Ha az uton szegény sorstársakat látok,
Mindenkihez egy jó kedves szót találok.

Megkezdett utalnak nem látom a végét,
Kiölték belőlem annak reménységét,
Hogy én oda érjek, vagy hogy megtaláljam,
Életem kapuját örökre bezárjam.

Nyolcvankét éve mult járom ezt az utat,
Bennem rejtőzik egy láthatatlan tudat,
Hogy amit keresek, biztosan meg is lelem,
Életem nyugalmát ott ahol keresem.

Nem tudom mikor lesz, mikor lelek rája,
Mikor lesz bucsumnak utolsó órája,
Amikor testemet leteszik a sirba,
Síromra borul-e valaki majd sirva.

1991.október 23.

Ezt a képet látom

Mostanában mindig csak egy utcát járok,
Ahol órák hosszat valakire várok.
Fából ácsolt kaput a kisajtót látom,
Aki kijárt rajta az hiába várom.

Régen volt már nagyon, míg fiatal voltam,
Mikor a cigánynak éjfél felé szóltam.
Hozd a hegedűdet, csendben gyere velem,
Orgona virággal volt tele a kezem.

Ott a falu végen a kisablak alatt,
Ahol a borostyán minden falat takar,
A kopott hegedű úgy sirta a nótát,
Égő gyertya lángnál szórta ki a rózsát.

Szívemben ezt az est örök emlék marad,
Fülemben csengenek azok a szép szavak,
Amit azóta is álmomban is hallok,
Ezt a képet látom akkor is ha alszok.

1991.szeptember 26.

Messze kalandoztam

Messze kalandoztam, nagyon messze tőled,
Két éve töltöttem be a nyolcvan évet.
Ennyi idő alatt nem találtam soha,
Honnan jött, hova visz az őseink nyoma.

Ha én megtalálnám azt a kicsi rögöt,
Ahonnan az őszám e honba költözött,
Négykézláb mászva végig mennék rajta,
Megnézhessem, hogy a helyet most ki lakja.

Maradt-e őszám ott, ki multunkról mesél,
Ha igen, lehet hogy a mi nyelvünkön beszél,
Vagy valami szokás, amit onnan hoztunk,
Festeni, faragni, szóni hogyan szoktunk.

Ha e mult titkait megfejteni tudnám,
Tudomány szekerét nehezebben huznám,
Boncolnám mindaddig, míg egy társat látok,
Megpihenni én csak szülőföldbe vágyok.

1991.szeptember 23.

A természet járó

Mikor a természet álmaiból ébred,
A természetjáró csodás képet nézhet.
Látja lába alatt hogy zöldell az avar,
Járásai közben vad csordákat zavar.

Látja a természet élő növényzetét,
Eltűnődve hallja azt a csodás zenét.
Amit a madarak sok sok faja adja,
Zengő erdők dalát semmi sem zavarja.

Minden nap más képet mutat a természet,
Amikor álmából tavasszal felébred.
Hóvirágtól kezdve őszi kikericsig,
Dagonyákban ahogy erdei vad iszik.

Árvaleány haját lengeti a szellő,
Kegyetlen hidegben hogyan sir az erdő.
Sötétbarnasága, hulló falevelek,
Mivel a természet mindent eltemettet.

A természetjáró ezt a képet látja,
Van értelme annak hogy a határt járja.
Minden növény fáját és madarát védi,
Megmentésüket csak ily formán reméli.

1991. augusztus 28.

Miféle ut

Miféle ut amin mi csak ketten járunk,
Mi az oka jobbat nem találunk.
Amerre csak járunk göröngyökre lépünk,
Életünk utjától függ a mi jobb létünk.

Miféle ut minek soha nincsen vége,
Mégsem szakad meg az életünk reménye.
Bizva bizunk abban, eljön az az óra,
Álmodásaink válnak majd valóra.

Miféle ut amin gyom és dudva terem,
Mikor talajába nemes magot vetem.
Munkánknak gyümölcse fájdalmat érlel,
Több teher vállunkon tovább már nem fér el.

1991. augusztus 27.

Ötvenkilenc éve

Ötvenkilenc éve hogy egy utra léptünk,
Öröm könnyeink közt a jövőnkbe néztünk.
Szívünkben a jövőnk reménysége égett,
Igért nekünk minden csodálatos szépet.

Boldogság szigetén gondtalanul élünk,
Az életünk útján nem kell soha félnünk.
Amire vágyunk volt, mindent megtalálunk,
Megvalósuláshoz nem lesz akadályunk.

Amerre csak járunk tiszta lesz az égbolt,
Eltöltött életünk csodálatos szép volt,
Szép volt az az idő mit éltünkben láttunk,
Eltűnt azóta már a szép ifjuságunk.

Fehér lett a hajunk, remeg már a lábunk,
Legtöbbet csak ülünk, mert már bottal járunk.
Ha kell most is fogjuk egymásnak a kezét,
Kettesben vonszoljuk életünk szekerét.

1991. augusztus 7.

Az élet kapuja

Hatvankét éve már

Nem az vagyok én már mindaz aki voltam,
Életem nótáját régen eldaloltam.
A szerelem lángja nem lángol már bennem,
Fiatalságomtól nagyon távol estem.

Az életem utját csak egyedül járom,
Benne a jövőmet magam előtt látom.
Lelkemben ilyenkor fájó szurást érzek,
Kitüzött céloomhoz talán sosem érek.

Ifjuságom elszállt, mint felhő az égen,
Elveszett a hitem, minden reménységem.
Életem tengerén nyolcvan évet usztam,
Hagytam két éve már hogy husz éves voltam.

1991. július 26.

Az élet kapuja

Az élet kapuja előttünk nyitva áll,
Van ki e kapura könnyedén rátalál.
A boldogság utját lelkesen keresi,
Sokszor rajta gázol és mégis elveszti.

Sok elképzelt tervek, gyönyörű szép álmok,
Hány boldog ifju pár maga előtt látott.
Ott táncolt előttük mint futó délibáb,
Árnyékban eltűnik, látják hogy nincs tovább.

Életük jobbléte a kezükben fekszik,
Vannak akik ezt is könnyen eleresztik.
Nincsen hozzá elég kitartó erejük,
Utjukon szétszakad a vonszolt szekerekük.

1991. július 24.

Nyolcvankét évesen

Fiatal koromban sok szép álmot szőttem,
Mint vándormadarak elszálltak fölöttem.
Sok millió ember boldogságban uszott,
Nekem ebből is csak a reménység jutott.

Gyermekeim jövő boldogságát vártam,
Helyette két fiam temetését láttam.
Reménység sugara ami bennem égett,
A sors keze bennem mindent összetépett.

Boldogság utjárammikor rátaláltam,
Fiatalon én is nyomorékká váltam.
Az én csillagomnak alig volt már fénye,
Szétfoszlott az élet minden reménysége.

Utolsó kenettel feküdtem az ágyon,
Családommal együtt vártuk a halálom.
Sok szép szótt gondolat, reményt keltő álmom,
Ezeknek a szebbjét magam előtt látom.

Amíg valóságban tőlem távol estek,
Pedig a munkában mindenhol kerestek,
Kálváriám utjánhogya végig nézek,
Nyolcvankét évesen csoda hogy még élek.

1991. július 18.

Az élet iskoláját nyolcvan évig jártam

Az élet iskoláját nyolcvan évig jártam,
De a nekem valót aztat nem találtam.
Mégjártam sok megye különböző táját,
Nem találtam sehol elesettek házát.

Ahol az emberek lábra tudnak állni,
Megillető sorsu életet találni.
Ahol megmutatják részükre az utat,
Orvosolni tudják hitetlen bajukat.

Ezek az emberek nem akarnak kérni,
Csak mint rendes ember, ember között élni.
Kitartó munkával hitet, szeretetet,
Tisztes munkájukért tisztes keresetet.

Az utamon végig de sok embert láttam,
Segítségül mindig két karom kitártam.
Magamhoz öleltem, mint egy jó barátot,
Kaphassa meg mindazt, amire rég vágyott.

Nem mind csavargó az, ki az utat járja,
Boldoguláshoz az utat nem találja.
Ilyenkor gondolják itt a végzet vége,
Összeomlik bennük hitük reménysége.

1991. július 12.

Emlékszem még rája

Emlékszem még rája, nyolc éves lehettem,
Két tarka tehenet kötélén vezettem.
Az utaknak szélein legeltettem őket,
Legeltetve jártam körbe a mezőket.

Sokszor a legyeket alig győzték verni,
Fejükkal, farkukkal csapkodva kergetni.
Mikor már jó laktak hazamentem velük,
Eperfa alatt volt a pihenő helyük.

Ebéd után későn újra eztet kezdtem,
A két kis tehenet estig legeltettem.
Este harangszókor szoktam hazatérni,
Fejés közben egy-egy pohár tejet kérni.

A tejet az anyám a zséterbe fejte,
Tejes fazekakba abból öntögette.
Ha sok tejet adtak dicséretet kaptam,
A két kis jószágot igen jóllakattam.

A jobb takarmánnyal jobban lóllakhattak,
Este a fejéskor több tejet is adtak.
Volt eset amikor a járomba fogtuk,
Pár darab földünket ezekkel szántottuk.

Az ekét, boronát, szekeret is huzták,
Nyáron a melegben ökörnyálat fujták.
Olyan földünk is volt, felesbe használtuk,
Kenyéren és vizen egész nap kapáltunk.

Életünk utjain voltak nehéz évek,
A részemre mégis ezek voltak szépek.
Küzdeni harcolni megtanulni élni,
Dédunokáimnak ezekről mesélni.

Hogy éltünk mi akkor, milyen volt az élet,
Mégis az emberek megértésben éltek.
Megbecsülték egymást, fogták egymás kezét,
Együtt vonszolták az életük szekerét.

Most is látom azt a két tarka tehenet,
Utánam ballagva huzták a szekeret.
Én mint ápolójuk, ostoromat fogom,
Otthon a szekérből mindkettőt kifogom.

1991. július 4.

Édesanyák napján

Édesanyák napján a sirodnál állok,
Hoztam a részedre egypár szál virágot.
Könnyes szemmel itten köszöntelek téged,
Nem hallod akkor is tehozzád beszélek.

Szeretett jó anyám mintaképem voltál,
Mert engem mindig csak jóra tanítottál.
A szeretét lángját teoltottad belém,
Mig szeretni tudok, addig van még remény.

Sirod mellett állva a multunkba nézek,
Mosolygós arcoddal most is látlak téged.
A jóság, szeretet sugárzik le róla,
Te voltál a család összekapcsolója.

A sok emlékképben elmerengve nézlek,
Bocsásd meg vétkemet, most is arra kérlek,
Érzem most már én is lassan ideérek,
Itten a hont alatt öledben elférek.

1991. július 2.

Amikor a szívemet odaadtam néked

Amikor szívemet odaadtam néked,
Mindkettőnk szívében a szeretet égett.
Aminek hevében két szív eggyé forrott,
Lehetetlen dolgot a két szív megoldott.

Igazi szeretet láthatatlan lélek,
Mindaddig él bennem, ameddig csak élek.
Ezt a drága kincset elvenni nem lehet,
Mindenki úgy hívja őszinte szeretet.

Nincs olyan drágakő amely többet érne,
Elmult éveimről bármennyit mesélne.
Igaz szeretetet én mindig ugykapok,
Szívem melegével amit vissza adok.

1991. június 18.

Emlékeim között

Nem tudok én most már verssorokat írni,
A Versírás helyett fájdalommal sirni.
Nincsen aki otthon oly boldogan vár rám,
Azért van, hogy nedves az összegyűrt párnám.

Ágyamban sincs nyugtom, mert valakit várok,
Nyugtalanágomban szobámban sétálok.
Elmerengve nézem a falon a képét,
Elvesztettem szívem minden reménységét.

Ötvenkilenc évnek a multjába nézek,
Csodák csodája tán hogy én most is élek.
Mikor balesetek csapdájába estem,
Két szép gyermekemet régen eltemettem.

Magamra maradtam, nincsen aki vár rám,
Minden támasz nélkül itt maradtam árván.
Emlékeim között az ő képét látom,
Akinek a jöttét már hiába várom.

1991. június 18.

A felkelő nap tükrében

Amikor még a szívemben,
A szerelem égett.
A felkelő nap tükrében,
Láttalak meg téged.

A két szemed tündökölve,
Csillagokat szórta.
Gyöngyvirágok illatát
A szél felénk hozta.

Szerelmünknek futó lángja
Átölelte lelkünk,
Hatása lett nemsokára,
Férj feleség lettünk.

Azóta már gyermekeink,
Mind mind nagyra nőttek.
Boldogságunk reményében,
Szébb álmokat szóttek.

Szeretném még ha ez a tűz
Most is éppugy égne.
A szeretet fényes lángja
A csillagokig érne.

Ne hagyjuk hogy kialudjon,
Amig élünk égjen.
Ami kedves családunk
Boldogságban éljen.

1991. június 14.

Emlékszem rá

Emlékszem rá sokan voltunk,
Egy paplannal takaróztunk.
Egy szobában nyolcan laktunk,
Nyikorgott az ágy alattunk.

Nagymama meg két unoka,
Álmát egy ágyban álmodta.
Másik ágyban édesanyánk,
Pihent édesapánk karján.

Harmadikban megint három,
Testvéreim képét látom.
A szegénység velünk lakott,
Szeretetre az tanított.

Egymásunkért élni halni,
Mindenünket megosztani,
Nélkülözés kopogtatott,
Lelkünk mélyén nyomot hagyott.

Amit senki sosem látott,
Csak a hamis boldogságot.
A megértés a szeretet,
A boldogság felé vezet.

Összefogva ezt kerestük,
Sok szenvedést elfeledtük.
Igy a vágyunk valóra vált,
A boldogság reánk talált.

1991. június 3.

Annak az asszonynak jöttét most is várom

Mikor gyermek voltam napról napra nőttem,
Ahogy növekedtem testileg fejlődtem.
Volt öt testvérem, így hát hatam voltunk,
Hitet, szeretetet anyánktól tanultunk.

A legkisebbiket az ölébe fogta,
Körbe ültük mindig ha a mesét mondta.
Mese után mindig imádkozott velünk,
Meg volt vetve arra az ágyban a helyünk.

Ahányan csak voltunk egy szobában laktunk,
Volt hogy egy ágyban négyen is aludtunk,
Abban az időben anyánk nevelt bennünk,
Utcára játszani sem volt szabad mennünk.

Nem az utca szétszórt gyermekei voltunk,
Másokat tisztelni, becsülni tanultunk.
Eltévedt társunknak megfogtuk kezét,
Kinyilvánítottuk szívünk szeretetét.

Annak az asszonynak jöttét most is várom,
Akinek a képét képzeletben látom.
Mint egy őrző angyal, úgy vigyázott reánk,
Ami kedves, drága szeretett jó anyánk.

1991.május 29.

Élete alkonyán

Láttam embert, aki földre borult sirva,
Saját vérével nevét arra írta.
Beszélni nem tudott, amit irt mutatta,
Vele történeteket ily módon tudatta.

Nem akartak némán tudatlan meghallni,
Ártatlan társait tettéért zavarni.
A szülőföldjéért hűen ragaszkodott,
Akkoris amikor koldusbotot fogott.

Minden amiye volt elvehették tőle,
De hitét nem tudták kiölni belőle.
Hazaszeretete gyökeret vert benne,
Nem tudta itthagyni a sors bárhogy verte.

Itt szívta magába édesanyja tejét,
E föld rabolta el meglévő erejét.
Itt a szülőföldjén hol életét élte,
Élete alkonyán a sors utolérte.

1991.május 28.

82 évesen

Ahogy a szobámban hallgatagon ülök,
Gondolataimban mélyen elmerülök.
Dédunokáimat kergetőzni látom,
Velük együtt én is mint kisgyermek játszom.

Gondtalan oly boldog gyermekkori évek,
Agyam raktárából előkerült képek.
Ha ezeket sorba magam elé rakom,
Könnyeim hullását papíron hallhatom.

A papír elázik, nem látszik az irás,
Nem hallatszik semmi zokogás és sirás.
Emlékképeimnek ha szebbjét nézem,
Régmúlt ifjuságom boldogságát érzem.

Nyolcvankét évesen ezt a verset írom,
Születés napomat megérem én bizom,
Eldobjuk a multat a jövőbe nézünk,
Boldogok lehetünk, hogy még együtt élünk.

1991.május 27.

Minden év tavaszán

Minden év tavaszán kizöldell a határ,
Visszatér hozzánk a sok költöző madár.
Van aki a fészket fák odvába rakja,
Van aki a régit gyommal javitgatja.

Utódot nevelnek, ne vesszen ki fajuk,
Határban mindenhol éneküket halljuk.
Tisztás szélén állok, szemerkél az eső,
Ilyen zenét nem ad semmi, mind az erdő.

Egyik madár szebben füttyöl, mind a másik,
Van közöttük olyan, aki furulyázik.
Van aki ritmusát szépen kicifrázza,
Közben a tolláról a harmatot rázza.

Napfényben a harmat, mind drágakő ragyog,
Ennek a zenének én a rabja vagyok.
Ahol a madarak sok-sok faja dalol,
A természet ölén ott fekszem valahol.

1991.május 26.

Akit megbántottunk

Serdülő koromban bárkivel ha mentem,
Csaknem mindenkinek jóbarátja lettem.
Volt ki kedvességéből átölelt és csókolt,
Volt olyan is aki barátságért bókolt.

Volt, ki reménykeltő, biztató szót adott,
Volt olyan is aki velem együtt lakott.
Volt akikkel éveket együtt kubikoltam,
Munkatársaimnak jóbarátja voltam.

Megtörtént két pohár összekocant néha,
Nem volt soha harag, elvitte a tréfa.
Hit, remény, szeretet, ez élt bennünk,
Minden barátunkat e tette neveltünk.

A gyűlölet magvát elvetettük tőlünk,
Igy lett igazhitű, jóbarát belőlünk.
Akikkel lengett békességben éltünk,
Akit megbántottunk, bocsánatot kértünk.

1991.május 23.

Mikor felébredtem

Az éjjel álmomban hegyek között jártam,
Kristálytiszta vizü patak mellett álltam.
Benne a pisztrángok fel alá uszkáltak,
Csikos vadmalacok a partján turkáltak.

Odébb az avaron két őzike feküdt,
Meg sem mozdultak hogy elmentem mellettük.
Leültem melléjük, az ölembe vettem,
Frissen tépett füvel ott ülve etettem.

Fenyőfák ágain mókusok futkoztak,
A bükkös erdőben harkályok kopogtak.
Láttam amint egy borz a homokot szórja,
Amint a vackának bejáratát kotorja.

Közben jött egy róka, tele volt a szája,
Éhesen várta már négy kis fiókája,
Ahogy a zsákmányát a jukhoz letette,
A négy apró állat a tyukot megette.

Az erdő tisztásán lengett az árvalány,
Erdő sűrűjében dalolt a csalogány,
Mikor felébredtem, elbűvölődve álltam,
Mert e csodás képet én álmomban láttam.

1991.május 21.

Volt erőm megállni

Magamra hagyatva órák hosszat sirok,
Sokszor még akkor is, mikor verset irok.
Fájdalom hatja át ilyenkor a lelkem,
Amit szívem diktál, nekem azt kell tennem.

Ő az irányítóm, ő ad erőt nékem,
Gondolataimnak a munkáját végzem.
Betáplált adatok sorban jönnek elő,
Bennem rejtőzik e láthatatlan erő.

Ahogy a tűzhányó kilövi a lávát,
Feltárom életem bús kálváriáját.
A csüggedés tüze hányszor lobbant lángra,
A fénye nyitotta a szememet tágra.

Hogy vakon ne járjak, valamit hát lássak,
Ki volt a jóbarát, kik mellett álltak.
Amiben én mindig olyan vakon hittem,
Őszinte szeretet az már régen nincsen.

Küzdelmekkel tüzdelt súlyos nehéz évek,
Balesetek zöme valyon hányszor értek.
Hányszor álltam már ott a nincs tovább végén,
Volt erőm megállni a szakadék szélén.

1991. május 18.

Ha én újra gyermek lennék

Ha én újra gyermek lennék,
De sok mindent másképp tennék,
Sok társamat tanítanám,
Mind engem az édesanyám.

Tanítanám minden jóra,
Halgasson az okos szóra.
Soha rosszat ne csináljon,
Becsületes uton járjon.

Aki éhes, nagyon fázik,
Vagy az eső veri, ázik,
Mind testvérem úgy fogadnám,
Amim van azt neki adnám.

Mondanék én sok szép mesét,
Fognám minden gyermek kezét.
Jóvá tennék minden hívát,
Együtt mondanánk az imát.

Az ur asztalához térnénk,
Mindenhatót arra kérnénk,
Adjon erőt, egészséget,
Szeretetet békességet.

1991. május 16.

Volt idő

Óseink gyökere itten táplálkozott,
Tápdús talajában szép sarjakat hozott.
Ahol kiirtották, nőtt helyette másik,
Az irtások nyoma pedig most is látszik.

Óseink itt élnek több mint ezer éve,
Hányszor öntözte meg óseink szent vére,
Ezt a drága földet, ahol mi is élünk,
Hitet, szeretetet és békét remélünk.

Gyökerek a földbe mélyen lehatoltak,
Lángoló tűzben is gazdag termést hoztak.
Temészet is élni, nem meghalni akar,
Látjuk minden rögöt, a növényzet takar.

Óseink e földet életükkel védték,
A nemes vetésből a gyomot kitepték.
Vérrel áztatott föld gazdag termést adott,
Voltaidő, ha kellett, az ósünk is aratott.

1991.május 15.

Szabadon mehetünk

Hányszor áztatta vér ezt a drága földet,
Idegen hatalmak ha hazánkra törtek.
Mindenhol raboltak, gyilkoltak és öltek,
Pusztá életükért hányan könyörögtek.

Hányszor volt ravatal hazánk minden falva,
Testvér, fiu, apa ott feküdtek halva.
Legtöbbnek még rendes temetés sem jutott,
Mindenki menekült oda, hova tudott.

Hegyek és az erdők menedéket adtak,
Sokan mind testvérek barlangokba laktak.
Mindenben osztoztak, ami őket érte,
Soknak a szenvedés az életét kérte.

Megpróbáltatásban annyiszor volt részünk,
Csodák csodája még mi magyarok élünk.
Pedig bérbiróság is akadt közöttünk,
Akik ítéletet mondhattak fölöttünk.

Oly sokat szenvedtünk, oly sokat sirtunk,
A sors fordultával reménykedve biztunk.
Hitünk tudatában egy kicsi tűz égett,
Ez adott a népnek újra reménységet.

Megtörtént a csoda, a tűz lángra lobbant,
Mind égből meteor csak úgy közénk pottyant.
Szabadon mehetünk, kinyithatjuk szánkat,
Szabadnak mondhatjuk e drága hazánkat.

1992. május 7.

Van nekem egy imakönyvem

Van nekem egy imakönyvem,
Még az anyám vette,
Rózsafüzérrel átkötve
Két kezembe tette.

Azt mondta, hogy el ne hagyjam,
Imádkozzál róla,
A jó Isten minden bajtól
Léteimet megóvjja.

Azóta is ezt a könyvet
Önmagamnál tartom.
Odateszem fejem alá
Akkor is ha alszom.

Megfogadtam anyám szavát,
Imádkozom érte,
Kivánságát teljesítem,
Tőlem csak ezt kérte.

1991.május 6.

A reménység utján

Majd ha az öreg kor téged is elér,
Látod, hogy a hajad tiszta hófehér.
Ráncos bőröd az arcodra tapad,
Segítség már akkor nem igen akad.

Mikor már a fejed, kezéd is remeg,
Amit nem akarsz azt is kivereded.
Mire kanalad a szádhoz emeled,
A bentlévő ételt arra kivereded.

Mikor a lábadnak a fűszál is magas,
Légtérben vész el a kiállító panasz.
Eltűnik a remény, elvész valahol,
A reménység utján mégis ballagol.

1991.május 5.

Nyugodtam várjam őt

Naponta a postást órák hosszat vártam,
Szívem, lelkem örült, amikor megláttam.
Hozza-e levelem, amit oly rég várok,
Postalában soha nem találok.

A remény sugara át-át suhan rajtam,
A legjobb híreket mielőbb megkapjam.
Hogy megnyugvást nyerjek, ne aggdójak érte,
Ugy megy-e a sora, ahogy elmesélte.

A levél helyett csak csalódást kapok,
Gondolataimmal magamra maradok.
Képzeteimben minden rosszat látok,
Kiutat belőle sehogy sem találok.

Egy napon a postás megfogja a kezemet,
Örömmel adja át a rég várt levelet.
Amelynek sorait reszketve olvasom,
Szememből könnyeim e lapra hullatom.

A megkapott levél megnyugtatta lelkem,
Nem kell már naponta postás elé mennem.
Egészséges, jól van, nincs anyagi gondja,
Nyugodtan várjam őt a levél azt mondja.

1991.május 4.

Nem láttam előre

Nem láttam előre, mit hoz majd a végzet,
Az sem lesz mellettem, kitől vizet kérjek.
Hogy ebben a korban támaszom se legyen,
Fejem alá, ha kell egy párnát se tegyen.

Nincs aki leüljön az asztalhoz mellém,
Beszélgetéssel töltsen el az estém.
Gazdag élményeim elmondhassam néki,
Annak ki munkáját kutatással végzi.

Eszembe jut régi ifjuságom,
Az ifjuság között magamat is látom.
Milyen voltam akkor és most mivé lettem,
Emberi sorsomtól mind ember elestem.

E régi képeket felidézve látom,
Fájdalmaim könnye folyik kétorcámom,
Szívemet, lelkemet gyötri a fájdalom,
Mind a síró gyermek úgy fekszem ágyamon.

1991.április 28.

Álmomban is

Álmomban is mindig azt az asszonyt látom,
Akinék levelét évek óta várom.
Hogy én ilyen vagyok, nem tehetek róla,
Ő volt a szívemnek egyetlen lakója.

Most is beszél hozzám, hallom az ő hangját,
Amint a madarak fészkeiket rakják.
Valamikor mi is így raktuk a fészünk,
Ha szegényen is, de boldogságban éltünk.

Három kis fiókat fölneveltünk szépen,
Ma már csak a falon a képüket nézem.
Háromból már kettő itthagyta a fészket,
Pihenni az örök anyaföldbe tértek.

1991. április 26.

Ebben a korban már

Mikor már az ember már csak magára marad,
Órák hosszat nézi a hófehér falat.
Múló emlékeit mind egymásra rakta,
Aminek lapjait naphosszat forgatja.

Küzdelmekkel terhelt súlyos, nehéz évek,
Boldog gyermekkori hancurozó képek.
Valóság csodáját árván, busan nézed,
Arcodon a szemed nedvességét érzet.

Várod, mikor nyitja valaki az ajtót,
Ki ad a részedre reményt keltő hangot.
Szenvedés egy részét ki ossza meg veled,
Lesz-e aki szebb, jobb élethez vezet.

Négy falon kívül más nem hallja a hangod,
Ujjaid közt csak a rózsafüzért tartod.
Amiről naponta mondd el imádat,
Ebben a korban már az ember mit várhat.

1991. április 25.

Déli harangszókor

Édes jó apámnak volt két kis tehene,
Részükre élelmet hordó kis szekere.
Ha két kis tehenét szekérébe fogta,
Ilyenkor pipáját mindig eloltotta.

Mikor teheneit kötve legeltette,
Miska pipájából a füstöt eregette.
A lekaszált fűvet szekérére rajta,
Néha a kereke csigorgott alatta.

Déli harangszókor akármit dolgozott,
Kalapját levéve mindig imádkozott,
Ha templomba készült, csizmáját törölte,
Szép barna bajuszát mindig kipödörte.

A boldogságát csak a munkájában lelte,
Gyermekeit is munkára nevelte.
Szereti a munkát, becsülni az embert,
Bennünket az Isten e tette teremtett.

Szeretet, becsület olyan hitet adott,
Életem utjára alapkövet rakott.
Üldözhetett a sor, verhetette a hátam,
Becsület mezejét mindig megtaláltam.

1991. április 11.

Édes jó apámnak

Mikor a Bakonyban én kutatni jártam,
Édes jó apámnak egy botot csináltam.
Somfából faragtam, hogy jó erős legyen,
Könnyebben tudjon majd járkálni a hegyen.

A borosüvegjét a zsebébe tette,
A Buksi kutyája futkozott mellette.
Nem volt az évszaknak egyetlen oly napja,
Meg ne fordult volna hordóinak csapja.

Bármilyen idő volt, somfa botját vette,
Ezt a hegyi utat minden nap megtette.
Télen a hidegben mindig tüzet rakott,
Egy-egy korsó nedű azon forralgatott.

Szomszédjait apát annyira szerette,
Egyik a másikat minden nap kereste.
A jó nedű mellett füstöt eregetve,
Sokszor későbe nyult a tereferés este.

1991. április 9.

Óseimtől én csak ennyit örököltem

Itt léptem először mezitláb a földre,
Itt altatott anyám ringatva bölcsőbe.
Itt láttam először a felkelő napot,
Növény levelein csillogó harmatot.

Sok színű virágot mindenhol a réten,
Báránfelhőt uszni fenn a kéklő égen.
Mezei pacsirták éneküket fujták,
A kis vakondokok a föld kérgét turták.

Itt láttam juhnyáját a réten legelni,
A pásztor kutyáját juhnyáját terelni.
Itt láttam bárányon csengőt és kolompot,
Vadászó kutyának nyakán koloncot.

Itt láttam a tóban tavirózsát nyilni,
hallottam a nádast szélviharban sirni,
Itt láttam eltűnni a felkelő napot,
Harangszó mellett az esti alkonyatot.

Itt hívtak a hegyek, hogy kutassam őket,
Kalapácsom alatt pattogjon a kőzet,
Bezárt óslényei szabadságot nyerjen,
A fogva tartói mind porba heverjen.

Ezt a mindenséget, mit az ember kapott,
Amit a természet ajándékba adott,
Pusztulását óvon, épségüket védem,
Fennmaradásukhoz van még reménységem.

Ezt az ajándékot elbűvölve nézem,
Minden egyes részét magaménak érzem,
Itt születtem, éltem, ez a szülőföldem,
Óseimtől én csak ennyit örököltem.

1991. április 1.

Hatvan éve volt már

Hatvan éve volt már, emlékszem még rája,
Gyöngyvirágot raktam egy leány pártájára.
Amint pártájára virágot raktam,
Virágszőnyeg szórta illatát alattam.

Hegytetón a fenyves halk dallamot dalolt,
Messze a sinpáron egy vonat zakatolt.
Sok-sok dalosmadár füttykoncertet adott,
Faágán gerlepár gallyból fészket rakott.

Néztem a leánynak pártáját a fején,
Valami varázslat jelent meg a szemén.
Ő az én szememet, én az övét néztem,
Fogja lettem, mikor önmagamhoz tértem.

Ott álltam mellette, megfogtam a kezét,
Megcsókoltam százszor gyöngyvirágos fejét.
Igaz valóság volt, nem valami álom,
És ez a leány lett hatvan éve párom.

1991.március 31.

Hallgat még a határ

Mindenhol némaság, hallgat még a határ,
Nem érkezett vissza a sok vándormadár.
A fák koronáját átsuhanhat a szél,
Nem gátolja semmi, hisz nincs rajtuk levél.

Mindenhol a földet még az avar fedi,
Alattuk sok állat élelmét keresi.
Vaddisznók, szarvasok, muflonok és őzek,
Csordákban keresik a jobb legelőket.

Folyókon, tavakon még jégtábla uszik,
Partján le nem kaszált nádszál ingadozik.
Legelők is némák, nem szól kolomp, csengő,
A száraz avar csak juhnyájnak kelendő.

Gémeskutak gémjét magasra emeli,
Kihalt pusztaságát ily módon kémleli.
Sudarával a kutkávát veri,
Nincs most pásztorlegény, ki a vizét meri.

1991.március 7.

Tavaszi napfényben

Amikor a rügyből kibujik a levél,
Szellők szárnyán halkán fák ágain beszél.
Tavaszi napfényben harmat csillog rajtuk,
Lehullott virágok fekszenek alattuk.

A méhek ezrei végig járnak őket,
Nélkülözhetetlen gazdag legelőket,
Ahonnan életük tápanyagát szerzik,
Hegyen, völgyben, rónán e helyet keresik.

Szorgos munkájukat nincs ki felülmúlja,
Gazdag gazdagságuk mindezt elárulja.
Gazdagságuk napról napra gyarapodik,
Sok munkájuk után éltük alkonyodik.

Van köztük már olyan, haza sem tud menni,
Nem tud már magának méznek valót szedni.
Megrakott testével nem bírja a szárnya,
Otthonát már alig, vagy sohasem látja.

1991.március 13.

Kitűzött utamon

Kitűzött utamon csak előre néztem,
Ahova akartam, oda sosem értem.
Pedig életemben mindig arra vágytam,
Élethez az utat én is megtaláljam.

A sors az emberhez kegyetlen tud lenni,
Élettől a kedvét is el tudja venni.
Ilyenkor erőmet össze tudtam szedni,
Hogy ezen az uton tovább tudjak menni.

Mindig a tavasznak ébredését vártam,
Hogy gyökeret ver majd valahol a lábam.
Lábam alatt tovább nem csuszik a talaj,
Nyugalmamat lelem és semmi sem zavar.

Kutatásaimat tovább folytathatom,
Gyűjtött anyagomat városomnak adom,
Ezek után újra rügy pattan az ágon,
Utánam jövőknek törtetését látom.

Ha ezek elérnek megtanítom őket,
A kalapács alatt hogy törik a kőzet.
Hogy lehet egy óslényt széppé preparálni,
Kitartó munkával a tudást szolgálni.

1991.február 19.-én

Sorsod ösvényein

Bilincs között fekszik megtörve a lelked,
Hogy így kell az élet mezejébe menned,
Mind aki az utat fehér bottal járja,
Az élet gyönyörét sehol nem találja.

Kánaánnak földjét nem látja a szemed,
Sorsod ösvényein bármely utat teszed,
Segélyt kérő hangod a légtérben elvész,
Bú, gond nélkül élő ember reád nem néz.

Járhatol bolyongva szerte a világban,
Az élet kapuja sosem lesz kitérve,
Hiába keresed, kulcsát nem találod,
Míg el nem jön a várt végzetes halálod.

1948. november 25.

Leszálló hópehely

Végtelen légtérben száguldva utazol,
Mire őseid nyomára bukkanol,
Hol leereszkedve birtokotokra szállsz,
Szélvésztől kergetve menedéket találsz.

Több ezer méteres magasságban lakol,
Hol folyamatosan gleccserré változol,
Szép lassu menetben ereszkedsz a mélybe,
Hegyek lábainál folyamok medrébe.

Itt sincs maradásod, még tovább kell menned,
Folyami növény közt kell az utat tenned,
A nagy óceánig, hol számodra lesz hely,
Örök havasokban leszálló hópehely.

1948. november 30.

Húzd csak tovább móre

Kopott hegedüdet hónap alatt hordod,
Mint szegény cigányé, ilyen a te sorsod,
A kocsmákat este órák hosszat járod,
Mire jótevődöt végleg megtalálod.

Kinek lelkét bánat tépi, marja, furja,
Csillogó szemekkel a füledbe sugja,
Ide hallgass móre, tedd keresztbe fádat,
Húzd el nékem rajta a legszebb nótámat.

Sirjon a hegedüd minden egyes hurja,
Szivem a lelkemmel végleg megtanulja,
Borban, muzsikában eltűnik a bánat,
Húzd csak öreg cigány tovább a nótámat.

1948. december 2.

Oly jó egyedül

Alszom a természet ringó lágy ölén,
Hol pacsirta száll dalolva fölém.
Tarka virágtól gyönyörű a rét,
Köztetek hallgatom e mesét, zenét.

Szendergő álmomban míg te altatol,
Esti homályban rajtam kacagol,
Csodás varázsod rabja vagyok bár,
Világíts csak tovább Szentjános bogár.

Világíts és hallgasd, mit susog az éj,
Nékem holnap mindent elmesél,
Itt leszek megint, oly jó egyedül,
Fülemben nótát a tücsök hegedül.

Itt a zene mellett simogat a szél,
Szivemben régi ifjuságom él,
Mint anyám karján úgy pihenek én,
Édes szülőföldem tarka kebelém.

Ravatalom mellett

Ha meghalok, ravatalom mellett négyen állnak,
Az utolsó szertartásra tisztelettel várnak.
Mikor a pap koporsómnál a bucsuztatót mondja,
A négy közül legtöbb könnyet vajon melyik ontja.

Kettő aki zokkva sir és öntözi a földet,
Az hordja majd síromra a szép örökzöldet.
Virágot is hoz majd reám, vízbe teszi szárát,
Fölneveli szeretettel az itthagyt árvát.

Meg ne rettenj, hogyha susog az örökzöld lombja,
Mert akkor a szívem beszél, szeretetét ontva.
Mikor esti lanya szellő összeecsókol téged,
A lelkem lesz, mely altatót fuvoláz tenéked.

1945. V. 7

Csipkés szélű bélyeg

Képeket ábrázolsz, gyönyörű tájakat,
Emlékekben gazdag ósrégi várakat,
Tüzhányó hegyek gerinceit,
Az öt világrész tündöklő részeit.

Egy-egy fehér néma boritékon,
Messze hegyen, szakadékon,
Mintegy élő motor, száguldozó vele,
Hogy megérkezessen a címzett levele.

Viszed az örömhirt, hozod a bánatot,
Soknak boldogságát hetekig váratod,
Elkallódva bolyongsz, tévedésed vétek,
Te kis színes darab, csipkés szélű bélyeg.

Az utolsó kenet

Mikor életem végóráit vártam
Élethez levegőt is alig találtam.
Szivemből csak egy sóhaj szállt,
Ezért az életért még élni is kár volt.

Mellettem állt anyám, meg meg mozdult ajka,
Tiszta feketében volt a ruha rajta.
Szeme könnyben uszott, bánat ült az arcán,
Szemem könnye csordult lelke kinos harcán.

Hófehérben pap jött, feszületet hozott,
A gyertya fényénél halkán imádkozott.
Utolsó kenetet mikor reám adta,
Fejemenél a halál énekét kacagta.

Elkészülve álltam a mennyei utra,
Emlékeim jöttek szemem elé futva,
Régi emlékeim, kedves jó barátok,
Haláltusám között gondoltam reátok.

Mindent felidéztem, amit láttam régen,
Egyszer csak a szemem megakadt egy képen,
Rajta gyermekeim, kisirt szemű párom,
Kinos rettegésben várták a halálom,

Kezük összetéve, úgy kérték az urat,
Adjon az élethez igazságos utat,
Ne vedd el apánkat, adjál neki erőt,
Nekünk gyermekeknek apai nevelőt.

Az urnál kérésük meghallgatást talált,
Elűzte fejemtől a kacagó halált,
Ujra égni kezdett kialvó csillagom,
Imájukat ma már gyógyultan hallgatom.

1945. Okt. 9.

Meteor

Kint áll az órszem, tekinget széjjel,
Hangtalan, csendes, csillagos éjjel.
Mindenre figyel, tekint a légbe,
Látja, hogy zuhan valami égve.

Tücsösvát hagyva mint árnyék suhan,
Szülőföldjéről a földre zuhan.
Ki tudja meddig élt, virult,
Anyaföldjéhez hány évig simult,

Hány évig égett, izzott mint a vas,
Hány évig nézte zöld mező, havas.
Sok ezer évig tündököltve élt,
Munkája után most pihenni tért,

Kialuit testét elnyelte a föld,
Természet keze életére tört.
Lehet hogy látjuk kohóban hogy forr,
Felébred akkor a vén meteor.

1945. 11. 12. ÉN